

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, v právní věci

žalobce: **R. V.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Janem Vylegalou, Ph.D.
sídlem 1. máje 869/27, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

za účasti: **Rybářský spolek Napajedla - Spytihněv**
sídlem Spytihněv 419, 7763 64 Spytihněv
zastoupena advokátem JUDr. Stanislavem Knotkem
sídlem Kvítková 1569/56, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. MZE-33650/2023-16232,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze 23. 5. 2023, č. j. MZE-33650/2023-16232, a rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 22. 2. 2023, č. j. KUZZL 18201/2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Vylegaly, Ph.D.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Soud se v této věci zabýval tím, zda správní orgány správně posoudily podání žalobce, tj. jestli rozhodovaly o správném předmětu řízení.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 5. 2023, č. j. MZE-33650/2023-16232 („napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje („krajský úřad“) ze dne 22. 2. 2023, č. j. KUZL 18201/2023 („rozhodnutí krajského úřadu“).
3. Krajský úřad rozhodoval o podání žalobce a dalších osob nazvaném jako podnět ke zrušení rybářského revíru, deklarování neexistence rybářského revíru Morava 11 A („rybářský revír“) šterkopískoviště U jezu v k. ú. Spytihněv o ploše 20 ha a Bezedné v k. ú. Spytihněv o ploše 12 ha, voda mimopstruhová a dále návrh na odnětí výkonu rybářského práva Rybářskému spolku Napajedla – Spytihněv („rybářský spolek“) v této části rybářského revíru. Krajský úřad toto podání posoudil jako žádost o změnu rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru spočívající ve vyjmutí vodních ploch U jezu a Bezedné z předmětného rybářského revíru, tedy žádost o změnu rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 30. 8. 1994, č. j. 2370/1/94-310 („rozhodnutí ministerstva 1994“). Tuto žádost pak správní orgány zamítly s tím, že rozhodnutím ministerstva 1994 byl rybářský revír řádně vyhlášen a zároveň řádně svěřen k výkonu rybářského práva rybářskému spolku.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí ve svém důsledku nepřezkoumatelné. Krajský úřad totiž rozhodoval o jiném předmětu, než o který žalobce v návrhu žádal. Žalobce podal odůvodněný návrh na deklaraci, že rybářský revír neexistuje a nikdy platně nevznikl. Žalobce nikdy nepodal podnět na vyjmutí části vodních ploch z rybářského revíru. Pro posouzení takové žádosti je pak nerozhodné, jestli podnět podal jen některý z vlastníků pozemků v rybářském revíru. Zjistí-li totiž správní orgán, že rybářský revír nebyl vyhlášen v souladu se zákonem, musí konat z úřední povinnosti.
5. Žalovaný dále vydává za správní rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru listinu, která rozhodnutím o vyhlášení rybářského revíru vůbec není. Aby se totiž jednalo o rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru, musí listina obsahovat esenciální náležitosti takového rozhodnutí. Rozhodnutí ministerstva 1994 ale obsahuje výrok a odůvodnění pouze ve vztahu k přenechání výkonu rybářského práva, nikoliv ve vztahu k vyhlášení rybářského revíru. Poučení a podpis oprávněné úřední osoby pak absentuje zcela. Rozhodnutí ministerstva 1994 proto ve vztahu k vytvoření rybářského revíru za rozhodnutí vůbec nelze považovat, jedná se v tomto směru o nicotný paakt. Jde o rozhodnutí o přenechání výkonu rybářského práva, které nelze s rozhodnutím o vytvoření rybářského revíru zaměňovat. Presumpce správnosti se proto uplatní pouze na rozhodnutí o přenechání výkonu rybářského práva, kterým rozhodnutí ministerstva 1994 fakticky je. Žádné rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru neexistuje, doloženo nebylo ani v předcházejícím správním řízení. Rybářský revír tak vůbec nebyl platně a v souladu se zákonem vyhlášen. K rybářskému revíru, který neexistuje, pak nelze ani přenechat výkon rybářského práva.

6. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani holý odkaz na § 7 zákona č. 102/1963 Sb., o rybářství. Pouze odkaz na zákonné ustanovení bez dalšího, tedy bez konkrétního vykonatelného výroku a odůvodnění, nelze interpretovat tak, že byl rozhodnutím ministerstva 1994 vyhlášen rybářský revír. O tom, že rozhodnutí ministerstva 1994 je pouhým přenecháním výkonu rybářského práva, svědčí i původní rozhodnutí ministerstva ze dne 28. 1. 1993, č. j. 201/97/93-310. Obě mají totiž totožný obsah, pouze jiného adresáta. Je tak zcela zjevné, že účelem bylo pouze změnit uživatele rybářského práva. Postrádalo by logiku již jednou vyhlášený revír zrušit a hned jej opět vyhlášovat, jak se snažil nastínit žalovaný. Rybářský revír se navíc nevyhlašuje vůči konkrétnímu uživateli.
7. Žalovaný namísto přesvědčivého a přezkoumatelného vypořádání námitek absenci náležitostí odůvodnil tím, že jde o obsahovou úspornost či bagatelní nedostatky. Údajně se jednalo o tehdejší praxi a stejným způsobem bylo vyhlášeno až 1 500 rybářských revírů. Nelze však konvalidovat nezákonnost tím, že se jednalo o běžnou praxi. Existenci rybářského revíru nelze vyvozovat ani z holého popisu rybářského revíru na zadní straně rozhodnutí mimo jeho vlastní text. Jedná se pouze o místní určení, které slouží rybářskému spolku jako informace, kde může rybářské právo vykonávat. Tak ostatně plyne i přímo z rozhodnutí ministerstva 1994, v němž je uvedeno, že popis rybářského revíru je uveden na zadní straně rozhodnutí.
8. Kromě toho podle zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráží, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), pokračuje dosavadní uživatel rybářského revíru ve své činnosti podle ustanovení tohoto zákona. Tento zákon pak povoluje výkon rybářského práva na dobu 10 let, jejímž uplynutím právo zanikne. Smysl a účel přechodné úpravy je nutno vykládat tak, že byl uživateli od účinnosti zákona č. 99/2004 Sb., tj. od 1. 1. 2004, povolen výkon rybářského práva na 10 let a uplynutím této doby právo automaticky zanikne. Přechodné ustanovení neomezuje platnost rozhodnutí; omezuje však jeho časovou účinnost. I kdyby rybářský revír platně vznikl v roce 1994, výkon rybářského práva již musel zaniknout ze zákona.
9. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí krajského úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žádost žalobce byla podle obsahu posouzena jako žádost o změnu rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru, což krajský úřad uvedl již v oznámení o zahájení nového projednání. Předmětná žádost se váže jen k části rybářského revíru, nelze ovšem vyslovit neexistenci rybářského revíru jen na některých vodách. Zrušit lze pouze celý rybářský revír, a takovou žádost musejí podat všichni vlastníci či spoluvlastníci. Argumentace žalobce je pak poněkud nekonzistentní, pokud nejdříve namítal, že rybářský revír vůbec neexistuje, a následně naopak tvrdil, že přenechání výkonu rybářského práva je platným rozhodnutím, a zpochybňoval trvání výkonu rybářského práva rybářským spolkem.
11. Vytváření rybářských revírů bylo zcela legitimním nástrojem ministerstva. Rozhodnutím ministerstva 1994 byl rybářský revír vytvořen, a zároveň přenechán k užívání rybářskému spolku. V dokumentu je uveden slovní popis rybářského revíru, údaje o výměře i o tom, zda se jedná o revír pstruhový nebo mimopstruhový, což jsou náležitosti podle § 7 zákona č. 102/1963 Sb., na který rozhodnutí odkazuje. Ostatně o právní a faktické uskutečnitelnosti

rozhodnutí ministerstva 1994 svědčí i fakt, že po dobu téměř 30 let neměl o stanovení rybářského revíru nikdo pochybnosti.

12. Rozhodnutí ministerstva 1994 není správním rozhodnutím ve smyslu správního řádu (ve znění v době vydání rozhodnutí). Potvrzuje to sám žalobce, když analyzuje, zda má dokument náležitosti správního rozhodnutí. Je třeba upozornit, že rozhodnutí označuje individuální správní akt, tedy jakékoliv rozhodnutí o právech a povinnostech osob. Zákon č. 102/1963 Sb. ale ani v § 7 ani v § 8 vůbec nehovoří o správním rozhodnutí, o jeho vydání ve správním řízení, ani o správním řízení jako takovém, zákon vůbec neodkazuje na správní řád. Ministerstvo přenechávalo právo rybolovu bezplatně organizačním složkám rybářského svazu, šlo o proces *sui generis*, ne o standardní správní řízení. Zákon ani nevyžadoval výsledek „vytváření revíru“ někomu sdělit. Rozhodnutí ministerstva 1994 je tedy spíše než správním rozhodnutím podle § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), osvědčením nebo jiným opatřením ve smyslu § 3 odst. 5 tohoto zákona, na jehož vydání se používaly jen základní zásady správního řízení.
13. Podle zákona č. 99/2004 Sb. je pak způsob vyhlášení rybářských revírů stanoven zcela jinak, než tomu bylo v zákoně č. 102/1963 Sb. Rozhodnutí o vyhlášení rybářských revírů vydaná podle zákona č. 102/1963 Sb. ale zrušena nebyla, a je tak třeba jejich existenci respektovat. Byly-li dekrety vydávány bez časového omezení, platí bez časového omezení i nadále. Výkon rybářského práva svěřený rybářskému spolku podle předešlé právní úpravy je tak ukončen nikoliv uplynutím časového období, ale pouze vydáním nového rozhodnutí o povolení výkonu rybářského práva. Platnost původních rozhodnutí přechodným ustanovením omezena není. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Žalobce v replice zopakoval, že obsahem rozhodnutí ministerstva 1994 je pouze přenechání výkonu rybářského práva. Rybářský revír jako takový ale nikdy legitimně vyhlášen nebyl. Rozhodnutí o přenechání výkonu rybářského práva k takovému revíru pak nutně musí být irelevantní. Nelze nedostatek řádného a legitimního vyhlášení nahrazovat ex post. Žalovaný tak z jednoho správního aktu na základě domněnek vytváří akt druhý, prvním předcházející, aniž by pro takovou úvahu svědčil objektivní stav. Vzhledem k tomu, že v dané věci správní akt o vyhlášení revíru nikdy neexistoval, nemohl ani zůstat v platnosti.

IV. Posouzení věci

15. Žaloba je důvodná.
16. Podle § 37 odst. 1 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
17. Podle § 142 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo (odst. 1). Podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení (odst. 2).
18. Podle § 4 odst. 6 zákona o rybářství může příslušný rybářský orgán změnit rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru, změní-li se podmínky rozhodné pro vyhlášení příslušného rybářského revíru nebo dojde-li ke změně podmínek rozhodných pro chov a podporu života ryb v příslušném rybářském revíru. Změna rozhodnutí může být provedena z vlastního podnětu příslušného rybářského orgánu nebo na žádost uživatele příslušného rybářského

revíru nebo vlastníka rybníka nebo pozemku, na kterém se nachází uzavřená voda. Pro vyhlášení případných změn rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru nebo rozhodnutí o zrušení rybářského revíru platí ustanovení odstavců 1 až 3.

19. Podle § 10 odst. 1 zákona o rybářství příslušný rybářský orgán odejme povolení výkonu rybářského práva svým rozhodnutím a) zjistí-li, že uživatel rybářského revíru závažným způsobem porušuje své povinnosti, zejména podmínky pro povolení výkonu rybářského práva, za nichž mu byl výkon rybářského práva povolen, b) ukáže-li se dodatečně, že uživatel rybářského revíru nesplňoval podmínky pro účast ve výběrovém řízení nebo podmínky pro povolení výkonu rybářského práva, c) skončí-li vlastnický nebo nájemní vztah osoby k rybníku nebo pozemku, na němž se nachází uzavřená voda, d) zanikne-li rybník nebo vodní tok nebo uzavřená voda, na nichž byl rybářský revír vyhlášen, e) na základě žádosti uživatele rybářského revíru, f) na základě žádosti vlastníka rybníka nebo vlastníka nebo všech vlastníků nebo všech spoluvlastníků pozemku, na němž se uzavřená voda nachází. Podle odst. 2 výkon rybářského práva zanikne uplynutím doby, na kterou byl povolen, zemře-li fyzická osoba nebo zanikne-li právnická osoba, které byl výkon rybářského práva povolen, bez právního nástupce.
20. Žalobce spolu s dalšími žadateli podal u krajského úřadu podání, které nazval: *Podnět ke zrušení rybářského revíru, deklarování neexistence rybářského revíru Morava 11 A ... Návrh na odnětí výkonu rybářského práva rybářskému spolku ... podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/2004 Sb.* Žalobce se tímto podáním domáhal určení toho, že rybářský revír nikdy nebyl platně a účinně vyhlášen, a tudíž neexistuje. Současně se domáhal odnětí výkonu rybářského práva rybářskému spolku, a to hned ze tří důvodů. Prvním důvodem bylo, že k neexistujícímu rybářskému revíru nemohl být nikdy platně přenechán výkon rybářského práva. Druhým důvodem pro odnětí povolení výkonu rybářského práva bylo, že rybářský spolek v rozporu s legislativou nemá oprávněný vztah k zájmovému pozemku. Závěrem pak podle žadatelů výkon rybářského práva rybářskému spolku ex lege zanikl ke dni 1. 1. 2014 uplynutím 10 let, kterými je podle zákona o rybářství výkon limitován.
21. Podle soudu je evidentní, že se žadatelé domáhali určení neexistence rybářského revíru a odnětí výkonu rybářského práva rybářskému spolku. Ostatně podání také přímo odkazuje ve svém úvodu na § 10 zákona č. 99/2004 Sb., který upravuje odnětí a zánik výkonu rybářského práva. Správní orgány tudíž podání posoudily nesprávně a rozhodovaly o jiném předmětu řízení, než požadoval žalobce. Žalobce se totiž nikdy nedomáhal změny rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru spočívající ve vyjmutí vodních ploch U jezu a Bezedné z rybářského revíru Morava 11 A. Úvaha správních orgánů se opírala zjevně o skutečnost, že žalobce a další žadatelé své podání směřovali jen k některým částem rybářského revíru, neboť jsou vlastníky pozemků právě v těchto částech. Mají-li správní orgány za to, že nelze deklarovat (ne)existenci pouze části rybářského revíru, resp., nelze odejmout rybářské právo jen k části rybářského revíru, pak musí podání žalobce a dalších osob posuzovat jako žádost týkající se rybářského revíru jako celku. Nejsou však oprávněny podání žalobce a dalších žadatelů vyhodnotit jako zcela jiný úkon, tj. žádost dle § 4 odst. 6 zákona o rybářství o změnu rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru.
22. Správní orgány tímto postupem porušily § 37 odst. 1 správního řádu, a tato vada má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Jelikož o jiném předmětu řízení rozhodoval již krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí, nebylo možné tuto vadu zhojit v odvolacím řízení. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí krajského úřadu. V dalším řízení správní orgány vyjdou z toho, že žalobce žádal jednak o určení existence rybářského revíru,

jednak o odnětí rybářského práva rybářskému spolku. Povedou tak dvě řízení – o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu a o odnětí rybářského práva podle § 10 zákona o rybářství. Budou-li splněny podmínky dle § 140 správního řádu, mohou vést o obou žádostech společné řízení.

23. Soudu nepřísluší nahrazovat úvahu správních orgánů a předjímat jejich další rozhodování ve věci, zbývajícími žalobními námitkami se proto nezabýval. Ze stejného důvodu soud neprováděl ani žalobcem navržené důkazy. Všechny navržené důkazy jsou navíc součástí správního spisu, kterým se v soudním řízení správním dokazování neprovádí.

V. Závěr a náklady řízení

24. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem zdejšího soudu [§ 78 odst. 1, 3, 4, 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s“)].
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
26. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto právo na náhradu nákladů řízení má. Náklady žalobce jsou tvořeny odměnou jeho zástupce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a žaloba) podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Soud žalobci nepřiznal odměnu za úkon spočívající v replice k vyjádření žalovaného. Soud žalobce k této replice nevyzýval a obsahově toto podání nepřináší k věci nic nového. Soud proto náklady na ni nepovažuje za účelně vynaložené. Dále žalobci náleží náhrada hotových výdajů jeho zástupce v paušální výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K tomu soud připočetl náhradu za daň z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen odvést z odměny a náhrad, ve výši 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy žalobci na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 11 228 Kč. Soud žalovanému uložil zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobce v přiměřené lhůtě.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu